

BOGOLY JÓZSEF ÁGOSTON

SZÓTLANUL

Ajtódon dörömbölnék. Szavakkal ölnek csöndet.
Guruló gyöngyeid újra szétrepülnek. Beszélhetsz

az úrnek. A Hold világít, a Tejút ragyog. Őszi kert
lámpásai a csillagok. Kis ellenfényben tőled tanul

a nyugtalanul motoszkáló erdei vad. Bokor árnya
kóbor alakot rajzolgat a hóra. Fázol? Sokat voltál

távol. A szélbe mondott szavaid vándorok lettek.
Jeges sziklák repedeznek. Árvíz apad. Vakmadár

hazatalál. Pazar tűzeső hamvad el. A levegős, tág
tér veled marad. Holtnak vélt mederből víz tör elő.

Kis neszek gyűrődnek hártypapíron. Régi arcod.
Sodrásban szótlantul lazulni? Láthatatlan örvények.

Ismeretlen, nagy tó. Nádas szigetén rejtőzik este
tested sátra, derús fény. Sebével futja útját veled

a világ. A sóhajt hallod: „Majd hívlak, tavasszal.”
Holnap találkozunk? Nyáron, eső után vagy soha

már. Álmod finom mintázatán rét zöldell, gulya
szirmot tapos. Szél fújja rojtos léggököreidet itt.

Amott édes fűgéidet a darazsak lepik. Aszályos
múlt vetít, él. Szomjúhozót itattak, megszületté.

Oszthatatlan új képek, csendes fészked. Perzsel
a határ. A valóságod? Hallgatag a boldogságod?

◀ **EIFERT JÁNOS ARS POETICA - ÖTVEN ÉV FOTOGRFÁIÁI ÉLETMŰ-TÁRLAT MEGNYITÓJÁN, ÉS A FINISSZÁZSON AZ ALFÖLDI GALÉRIÁBAN**
(DÖMÖTÖR MIHÁLY, DOBÓCZKY ZSOLT, DUSHA BÉLA ÉS TJM FELVÉTELEI)

◀ **EIFERT JÁNOS: MARCEL MARCEAU (1968)**